

Po „odskočení“ niekoľkých uchádzačov ako i „prestupe“ z cesty 135 na cestu 133, nás i napriek snahe obsadiť voľné miesta, vycestovalo 26 miestnym MIDibusom ISUZU iba dvadsať. Zostava však bola zdatná, snaživá a nedočaká, lebo v Prímorských Alpách sme ešte nikdy (ani krátkodobo) nepôsobili. Vzhľadom k značnej odľahlosti a pri „použití“ iba jedného vodiča, bolo nevyhnutné pri ceste tam i pri ceste späť urobiť povinný 9 hodinový odpočinok pre vodiča.

Ten prvý pri Lago di Garda nám spôsobil časový sklz, lebo odstránenie poruchy chladiacej sústavy motora si vyžadovalo najšť vhodný servis. „získali“ sme trojhodinové meškanie s ktorým sme v harmonograme cesty nepočítali. Zlikvidovať sa dalo len tak, že výstup na Rociamelone 3558m sa začne v noci. Vydala sa naň štvorica, ostatní sa rozhodli najprv si odpočinúť. Vrchol nakoniec zdolali všetci čo sa naň podujali, niektorí dokonca v rekordnom čase. Odjazd sme si posunuli na neskôr, a tak do Col Agnel 2740m sa dostaneme opäť až o polnoci. Po „tvrdom“ bivaku v sedle dopoludnia zvládneme výstup na Pian Zuchero 3240, odkiaľ máme fantastické rozhľady na M.Blanc, Maternhorn, ale i na Ecrins a včerajší Rocciamelone. 2000-ve Col Larche (Col Maddalena) dosahujeme konečne za svetla. V sedle opäť bivak, počas noci tesne pod nulou, cez deň „plech a +28. To je ono ! Z vytýčených cieľov jedna skupina zdolá Tête de l'Enchastraye, dvojica z PD neznačený 2765m vysoký kopec nad sedlom, a najpočetnejšia skupina sa vydá na scénicky nádhernú okružnú túru okolo jazier popod vrchol Tête de Moise 3104m, na ktorý sa však nevydal nik. Cez Barcelonette (dokúpenie zásob) sa vydáme na krkolomnú a úzučkú, ale pritom úžasnú cestu do sedla Col Cayole 2380m, kde prichádzame na zotmení. Z neho sa vydávame ešte za tmy na dlhý výstup na najvyšší vrchol francúzskej časti Prímorských Alp – Mont Pelat 3157m, ktorý zdolávame (opäť za ideálneho počasia) všetci. Po výstupe sa zvezieme späť dole a cez Jausiers vy vydáme na sedlo Col Cima Bonete 2865m, čo je najvyššie zjazdne sedlo pre v Európe. – pre nášho vodiča a autobus ich rekord. Prehupneme sa do Talianska a skončíme za tmy v St. Etienne de Tineé. Na kopec Corborant 3007 ani na Mt. Tenobré 3031 sa nevydal nik. Všetci si volíme ako aktívny odpočinkový deň krátke poznávacie túry v okolí (ku Krížu, k skalným pyramídám). Presun cez sedlo Col Lombarde do Terme di Valdieri. Odtiaľ až na koniec úzkej asfaltky, z ktorej sa vydáme „s plnou polnou“ pri svetle čeloviek hore ku chate Remondino 2460m. Ešte za tmy, naľahko sa pokúšame nájsť smer na Cima Argentera 3286m. Keď sa rozvidnelo zistíme, že sme mimo. Nasleduje zostup dole až takmer ku chate. Tu rozhodnem, že uskutočníme opravný pokus a tiež i o posune odjazdu autobusa), pretože nachádzame správny smer, ktorým už stúpa aj skupina „domácich“ z Cuena, a tak vieme kade ísť. Na vrchol sa nakoniec úspešne a za ideálneho počasia dostala väčšina z nás. Bol to technicky najnáročnejší výstup z celej našej cesty. V Terme di Valdieri (kde sa medzitým presunul bus), po prehodnotení časovej kalkulácie konštatujem, že je nutné spraviť korekciu v maximalisticky zostavenom harmonograme cesty a i jej programu. Vypustíme plánovaný výstup z Col de Tenda na Rocca di Abiso 2755m/ resp. Punta Margueris, a presunieme sa priamo do Casterino, nášho východiska do NPMercantour. a do Vale Merveilles (Údolia zázrakov). Túru začíname všetci rovnakým smerom hore cestou, kde však bus nemôže. Stúpame údolím Valmasque okolo chaty rovnakého názvu (na Mt. Clapier sa nepodujal nik) a ďalej okolo nádherných jazier až pod sedlo Valmasque, kde sa rozdelujeme. Časť ide už tu smerom do Fontanalbe za skalnými kresbami, iní stúpajú do sedla a z neho na podľa povesti magickými silami vládnuce M. Bego 2872m a z neho dole do Fontanalbe a miniskupinka sa vydá za prehistorickými kresbami dole údolím Vale Merveilles, kde sa nachádza i „stéla náčelníka“ a „Christos“. Pri chate Merveilles je náučný chodník, ktorý nám povie všetko o tomto krásnom ale i historicky zaujímavom údolí. Na Cime Diable sa nevydal nik, a tak sa večer všetci stretávame pri buse a hodnotíme nielen dnešok, ale

i celý pobyt na horách. Ráno smerujeme busom z hôr dole, do druhého najmenšieho štátu Európy – Monaka, ktorému venujeme (po zaplatení 140 € parkovného) 2 hodiny prehliadky, vrátane vyfotografovania sa pri jeho TOP bode. Krátky pobyt pri mori v Mentone je samozrejme spojený s okúpaním sa a s nákupom pred dlhou cestou domov. Nedošli sme až tam, kde sme chceli a mali (pod Mangrt), a tak improvizovane prespíme na odpočívadla pri diaľnici. Nakoniec sme dorazili domov v čase, ktorým sa stihli aj spoje vlakové do S.Lubovne i B.Bystrice.

Účastníkmi cesty pripravenej a vedenej M. Petrincom boli: *Czelmayer J., Čech V., Černý P., Frank L., Ivašková V., Kalma J., Kormaňáková L., Láštík F., Matlovič P., Murček V., Róža P., Ondík V., M., Svitanová M., Stollmann A., Sventek M., Tarana J., Valach I., Valach P., Zima R.*

■ -pc